

[Niels Mørk.]

den effektivisering af tilsynet med de private hjem, som er indeholdt i lovforslaget, er derfor nødvendig og tiltrængt.

Bestemmelsen om, at kommunerne kan iværksætte eller støtte et omsorgsarbejde for de ældre og invaliderne, er absolut en god ting. Der har jo i flere år været et sådant arbejde i gang, ikke mindst i de større byer, mange gange formidlet og igangsat af private organisationer. Der er ingen tvivl om, at der her er et stort behov at dække ind, og den håndsrækning, som loven hermed giver, vil forhåbentlig også virke fremmende, således at omsorgsarbejdet kan udbygges og udvikles til gavn og glæde for disse medborgere.

Jeg vil også gerne nævne den specialhjælp til invalider, som lovforslaget giver mulighed for at yde. Vi har jo gentagne gange, når vi i folketingsudvalg har behandlet ændringer af pensionslovene, drøftet specielt invalidernes problemer, som jo på vigtige områder adskiller sig fra folkepensionisternes forhold. Jeg vil gerne spørge den højtærede socialminister, om han har planer vedrørende lovgivningen for invalidepensionisterne, planer, der er mere vidtgående, end hvad det foreliggende lovforslag giver udtryk for, kort sagt om ministeren sigter imod en mere selvstændigt betonet invalidelovgivning end den, vi nu har.

Jeg skal ikke komme ind på lovforslagets andre nydannelser, men blot sige, at jeg tror ikke, det nytter særlig meget at gennemføre den fremskridtsvenlige lovgivning, der her er tale om, hvis den ikke samtidig følges op af bygning af en hel del af de alders- og plejehjem, hvorom ansøgninger i stort tal ligger i ministeriet såvel fra kommuner som fra private, offentlige og halv-offentlige institutioner. Vi ved jo alle, at rejnsning af flere plejehjem betyder frigørelse af dyre sengepladser på landets hospitaler. Vi ved også — i hvert fald ved vi det ude i kommunerne — at det kan være noget af en menneskelig tragedie, at ældre, syge mennesker ikke kan opnå plads på plejehjem i deres egen by, men er tvunget til at opholde sig på private plejehjem langt fra familie og bekendtskabskreds. Det kan også være en stor belastning for pårørende, som skal besøge deres gamle og syge familie-

medlemmer ofte på private hjem, hvor forholdene for at sige det mildt ikke altid er ideelle.

Det drejer sig derfor også om at få mere gang i dette byggeri, og jeg vil gerne spørge den højtærede minister, om hans slutningsbemærkninger i fremsættelsen, hvor den højtærede socialminister udtaler, at det

„ser ud til, at der bliver mulighed for at tillade igangsættelse af en hel del byggeri af plejehjem i de kommende år“, om disse bemærkninger skal forstås således, at vi snarest, måske allerede nu som vinterbyggeri, kan forvente en væsentlig udvidelse af alders- og plejehjemsbyggeriet.

Jeg håber, det fremgår af det, jeg her har sagt, at jeg tror på, at den lovgivning, der her er stillet forslag om, vil blive et godt værktøj til at afhjælpe den hastigt stigende mangel på plejehjem, og derfor kan jeg på mit partis vegne anbefale lovforslagene til en hurtig og velvillig behandling.

P. E. Eriksen: Det område, som vi i dag behandler, har hidtil været indeholdt i loven om offentlig forsorg vedtaget i 1961, men under sagens behandling dengang blev der rejst spørgsmål om undersøgelser vedrørende alderdomshjem og plejehjem. Den betænkning, som det nedsatte udvalg afgav i efteråret 1962, peger på den udvikling, vort samfund er inde i: forskydningen mellem aldersklasserne, den højere levealder, problemerne, der opstår, mulighederne for at løse dem på en praktisk, men også økonomisk måde.

Må jeg ganske kort fra betænkningens statistiske materiale hente nogle tal, der kan give os baggrunden for det, vi drøfter, og for de problemer, vi gerne vil løse.

I 1962 var der 502.300 mennesker over 65 år, medens prognosen for 1980 lyder på nær ved 700.000; det er en stigning på over 10.000 årlig eller 40 pct. i hele perioden. Ser vi tilbage på de sidste 25 år, har stigningen været 75 pct. Fordelingen på hver 1.000 indbyggere viser også ændrede forhold. I 1962 var der 245, der var under 15 år, mens prognosen for 1980 lyder på 253; i 1962 var der 91 mellem 15 og 19 år, mens man i 1980 venter 73.

I alderen mellem 20 og 64 år er der 555